

ΤΙ ΓΡΑΦΕΙ ;

18ο σελ. 87,

ΕΠΑΝΩ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΦΥΡΑΝ

Ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἢ ὅποια ἐνόησε τὰς δύο ἔχθρας τοῦ Κερατίου Κόλπου, τὸ Καρακίσι τοῦ Γαλατῆ μετ' ὃ Ἐμίν-Ἄνου τῆς Σταμπούλ, ἐπεριπατοῦσαν δύο παιδία. Μόλις θὰ ἦσαν δώδεκα ἔτων' ἐκρατοῦσαν δὲ τὰ βιβλία των κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην των, διότι ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὸ σχολεῖόν των, ἀπὸ τὴν Σχολὴν τοῦ Γένους, ἢ ὅποια τότε ἦτο πλησίον τῶν Πατριαρχείων, εἰς ἓν ξύλινον παλαιόσχητον τοῦ Φαναρίου.

Τὰ δύο παιδία ἀκουμποῦσαν εἰς τὸ ξύλινον διάφραγμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπὸ τὸ ἓν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ γέφυρα, καὶ ἐπαρτηροῦσαν μεθυσμένον πότε πρὸς τὸ ἔξω μέρος τῆς γεφύρας, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σεράι-Μπουρνού ἢ τοῦ Βοσπόρου,

καὶ πότε πρὸς τὸν Κερατίον Κόλπον, καὶ ἔβλεπαν τὰ ἀτμόπλοια νὰ πλησιάζουν, νὰ φεύγουν, γεμάτα ἐπιβάτας, κτυπῶντα μετὰ τὸς δύο των τροχοὺς τὴν θάλασσαν καὶ σφυρῶντα δυνατὰ τὰς λευκὰς λέμβους τῶν πολεμικῶν ὀθωμανικῶν πλοίων, εἰς τὴν πρῶμην τῶν ὁποίων ἐκυμάτιζεν ἡ κόκκινη σημαία μετὰ τὴν λευκὴν ἡμισέληνον εἰς τὸ μέσον· τὰ στενόμακρα καὶ ἐλαφρὰ καΐκια, τὰ ὅποια ἔτρεχαν, ἐπετοῦσαν ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τῶν ὁποίων τὰ κωπία, τέσσαρα ἢ ἕξ ἢ καὶ περισσώτερα, ἦνοιγαν καὶ ἐκλειαν μαζί ὡς νὰ ἦσαν πτερὰ κανενὸς μεγάλου πουλιτοῦ τῆς θαλάσσης· τὰ ἀμέτρητα πλοῖα τοῦ λιμένος, μετὰ πανιὰ ἢ μετὰ ἀτμόν, μικρὰ ἢ θεάρατα μετὰ τέσσαρα κατάρτια, μετὰ σημαίας ὅλων τῶν ἔθνων καὶ ὅλων τῶν

χρωμάτων, τῶν ὁποίων ἄλλα ἤρχοντο ἀπὸ τὰ τέσσαρα ἄκρα τῆς γῆς, ἀλλὰ ἠτοιμάζοντο ν' ἀναχωρήσουν, ἀλλὰ ἦσαν ἀραγμένα εἰς μίαν ἄκραν, καὶ ἄλλα δεμένα εἰς μίαν μεγάλην κόκκινην σαμαδοῦραν ποῦ ἔπλεον ἐπάνω εἰς τὰ κύματα· τὰ μικρὰ βαποράκια τοῦ Κερατίου Κόλπου τὰ ὅποια ἐπενοῦσαν κάτω ἀπὸ τὴν ἄλλην γέφυραν, τὴν ἐσωτερικὴν—τὴν γέφυραν τοῦ Οὐν καπὴν—καί, διὰ νὰ χωρέσουν, ἔσκυπταν, δηλαδὴ ἐχαμήλωναν τὴν καπνοδόχην τῶν μίαν στιγμὴν καὶ ἐπενοῦσαν.

* *

Τὰ δύο παιδιά ἀφοῦ ἐπεριπότησαν ὀλίγον ἐπὶ τῆς γεφύρας ἤλθαν καὶ ἐστάθησαν πλησίον τοῦ ξυλίνου διαφράγματος, καὶ ἀπὸ ὑψηλὰ ἔβλεπαν τὰ πράσινα καὶ βαθθὰ νερὰ τοῦ Κερατίου Κόλπου.

—Θάμεθα πάντα φίλοι; ἠρώτησεν ἕξαφνα τὸ ἐν τῶν παιδίων.

- Ὡ! πάντα!
- Ὅσο ν' ἀποθάνωμε;
- Ὅσο ν' ἀποθάνωμε!
- Τότε νὰ τί νὰ κάμωμε!

Καὶ ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἔβγαλε μίαν κεινοῦριαν τοσαύταραν, τὴν ἔκαμε δύο κομμάτια, ἔμπηξε τὰ ὀδόντια τοῦ ἑνὸς εἰς τὰ ὀδόντια τοῦ ἄλλου, καὶ ἔτσι ἠνωμένα ὡς ἐν κομματί τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν· τὰ δύο παιδιά ἔσκυπταν τὰς κεφαλὰς τῶν ἀπὸ ἐπάνω ἀπὸ τὴν γέφυραν καὶ ἐπαρρητοῦσαν μὲ καρδιοκτύπι πῶς κατέβαιναν κάτω, ὄχι ἴσια, ἀλλὰ λοξά, καὶ ὀλονὲν ἐγίνοντο θαμβότερα, μικρότερα· ἔτραμαν δὲ καὶ τὰ δύο μὴπως χωρισθῶν τὰ κομμάτια πρὶν φθάσουν εἰς τὸν πάτον τοῦ Κερατίου Κόλπου καὶ δὲν μείνουν ἐκεῖ κάτω διὰ πάντα ἠνωμένα, ἀχώριστα...

Ἀφοῦ ἐβυθίσθη ἡ τσατσάρα, κρατοῦσα σφιχτὰ σφιχτὰ εἰς τοὺς ὀδόντας τῆς τὴν φίλιαν τῶν δύο παιδίων, οἱ δύο μικροὶ φίλοι ἐσχίσαν συγχρόνως τὰς κεφαλὰς τῶν καὶ παρετηρήθησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μὲ συγκίνησιν:

—Ὅσο θὰ εἶνε αὐτὰ ἠνωμένα, θάμεθα κ' ἡμεῖς φίλοι.

- Αἰώνια!
- Ναί, αἰώνια!

* *

Καὶ ἐπιάσθησαν ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὰς οἰκίας τῶν, καὶ ἦσαν εὐτυχεῖς! ἡ κεφαλὴ τῶν ἦτο γεμάτη ἀπὸ καλὰς σκέψεις, ἡ καρδίαν τῶν γεμάτη ἀπὸ εὐγενῆ ἀισθήματα. Ὡ! πόσον ἐξευγενίζει ἡ φίλια τὸν ἄνθρωπον! τὸν κάμνει νὰ μὴ εἶνε ἐγωῖστος, νὰ μὴ ἔχη ἕρπην τὴν καρδίαν του, ὡς βρούσιν ποῦ δὲν τρέχει, ἀλλὰ γεμάτην ἀγάπην, καὶ αὐταπάρνησιν καὶ ἀφοσίωσιν, τὸν κάμνει νὰ ζῆ εἰς δύο σώματα, ζῶν διπλῆν.

Πόσον ὠραία εἶνε ἡ φίλια!

Οἱ δύο φίλοι ἐπεριπατοῦσαν σιωπηλοί, συνομιλοῦντες μόνον μὲ τὰς καρδίας τῶν καὶ ὁ ἕνας θὰ ἐθυσίαζε τὴν ζωὴν του διὰ τὸν ἄλλον, καὶ ἂν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐτόλμα κανεὶς νὰ κτυπήσῃ τὸν ἕνα, βέβαια, περισσότερο δὲν θὰ ἐπονοῦσεν ἐκεῖνος ποῦ θὰ ἐκτυπῶτο...

Ἐπλησίαζαν πλέον εἰς τὸ ἄκρον τῆς γεφύρας, ὅτε ἕξαφνα ἐστάθησαν, ὡς νὰ ἐκόλλησαν οἱ πόδες τῶν ἐπάνω εἰς τὰ ξύλα, καὶ τὸ πρόσωπόν τῶν ἤλλαξε χρῶμα...

* *

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τῆς γεφύρας, οἱ ὁποῖοι μαζεύουν τοὺς παράδες τῶν διαβατιῶν—διότι πληρώνουν ὅσοι περνοῦν ἀπὸ τὴν γέφυραν—ὑβρίζεν, ἔσκούντα, ἐδίωκε, ἕνα ἄνθρωπον κουρελιασμένον, ὁ ὁποῖος ἐπωλοῦσεν ἰνδικὰ φιστίκια.

Ὁ ταλαίπωρος δὲν εἶχε δέκα παράδες νὰ πληρώσῃ, δὲν θὰ εἶχε πωλήσει διόλου ἀκόμη φιστίκια, καὶ ὁ ὑπάλληλος δὲν τὸν ἄφινε νὰ περάσῃ.

Ἴσως ἔκαμνε τὸ καθήκον του αὐτὸς καὶ δὲν τὸν ἄφινε, μολονότι τὸ καθήκον εἰμπορεῖ νὰ γίνεταί καὶ δίχως ὑβρεῖς καὶ δίχως σκουντήματα, ἀλλὰ τὰ δύο παιδιά ἄμα εἶδαν τὴν ἀγριεμένην μορφήν καὶ τὰς ἀπειλητικὰς χεῖρας τοῦ ὑπαλλήλου, καὶ τὴν φοβισμένην, τὴν κατακλίτην ἔψιν ἐκείνου τοῦ δυστυχχοῦς, ὁ ὁποῖος τρέμων ἐφορτώθη τὰ φιστίκια του καὶ ἐγύρισεν ὀπίσω, κατηγανακτῆσεν, κατελυπήθησεν. Ὁλον τὸ γλυκὸ αἰσθημα, μὲ τὸ ὅποιον ἦτο γεμάτη ἡ καρδίαν τῶν, ἔγεινε συμπάθεια διὰ τὸν πτωχὸν ἐκείνον. Ἀχ! ὁ καυμένος! καὶ ἦτο ξένος, καὶ δὲν εἰξευρεῖ οὔτε ἐλληνικά, οὔτε τουρκικά... καὶ ποῖος εἰξευρεῖ ἀπὸ ποῦ εἶχεν ἔλθει νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του, νὰ θρέψῃ γυναῖκα, παιδιά...; καὶ νὰ ὑποφέρῃ αὐτὰ; καὶ διατὶ; διὰ δέκα παράδες!...

Ἡ ἴδια ἰδέα ἤλθε συγχρόνως καὶ εἰς τῶν δύο τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰ χεῖρα τῶν συγχρόνως ἐμῆσαν εἰς τὰ θυλάκια τῶν καὶ ἔβγαλαν ὅ,τι εἶχαν μέσα. Καὶ τῶν δύο ἡ περιουσία ἦτο τριάντα παράδες.

- Ὅλα νὰ τοῦ τὰ δώσωμε!
- Βέβαια δὲ!

Τοῦ ἔφθανε μὴ δεκάρα νὰ περάσῃ, ἀλλὰ τὰ παιδιά ἤθελαν νὰ τὸν παρηγορήσουν, ἤθελαν νὰ τοῦ δείξουν ὅτι δὲν εἶνε ὄλοι κακοὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ τοῦ ἔδωσαν ὅ,τι εἶχαν· καὶ ἄλλα ἂν εἶχαν θὰ τοῦ τὰ ἔδιδαν.

Ἐπλησίασαν λοιπὸν εἰς τὴν ἄκραν, τὴν τελευταίαν ἄκραν τῆς γεφύρας ὅπου εἶχε καθῆσει ὁ πωλητὴς τῶν φιστικίων, καὶ ἔρριψαν τοὺς τριάντα παράδες τῶν μέσα εἰς τὰ φιστίκια του, ὡς νὰ ἤθελαν τόξα νὰ ἀγοράσουν· ἐκεῖνος ἔπρη μὲ χαρὰν τριάντα παράδων φιστίκια καὶ τοὺς τὰ ἔδωκεν· ἀλλὰ τὰ παιδιά

τὰ ἔρριψαν πάλιν μέσα εἰς τὸ ζεμπίλι του, καὶ ἔκρατησαν ὀλίγα, μόνον ἕως πίντε παράδων ἤθελαν νὰ μὴ πάρουν διόλου, ἀλλ' ἐφοβήθησαν μὴπως τὸ νομίση προσβολὴν ὅτι τοῦ κάμνον ἐλεημοσύνην καὶ δὲν πᾶρη τοὺς τριάντα παράδες τῶν.

Ὁ πωλητὴς τῶν φιστικίων ἔστρεψε καὶ παρετήρησε τὰ παιδιά· εἰς τὸ βλέμμα του τὸ γεμάτον λύπην ἤστραψεν ἡ εὐγνωμοσύνη· διότι ἐνόησεν ὅτι τοὺς τριάντα ἐκείνους παράδες τὰ δύο παιδιά δὲν τοῦ ἔδωσαν διὰ τὰ φιστίκια του, ἀλλὰ διὰ τὴν καρδίαν του, ὅτι τοῦ τοὺς ἔδωσαν ὡς λόγους παρηγορητικούς, ὡς διὰ νὰ τοῦ εἰποῦν: Μὴ κλαῖς, καλὲ ἄνθρωπε, δὲν σὲ ὑβρίζουν ὄλοι, δὲν σὲ σκουντοῦν ὄλοι, ἡμεῖς σὲ συμπονοῦμε, μὴ κλαῖς καλὲ ἄνθρωπε!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν δακρυσιμένοι ἀπὸ πρὶν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῶν παιδίων, ἄμα τοὺς ἀντίκρυσαν, ὡς νὰ ἔγεινε ἀντανάκλασις τῶν δακρῶν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν, ἔδάκρυσαν καὶ ἐκείνοι...

Καὶ ἀνεχώρησαν· καὶ ἦσαν εὐτυχῆ, εὐτυχῆ! καὶ ἔσφιγγαν μὲ περισσότεροσιν συγκίνησιν τὰς χεῖρας τῶν καὶ ἦσαν πολὺ περισσότεροσιν φίλοι τότε, ὡς νὰ τοὺς συνέδεσε σφιχτὰ σφιχτὰ ἡ πράξις τῶν ἐκείνη.

* *

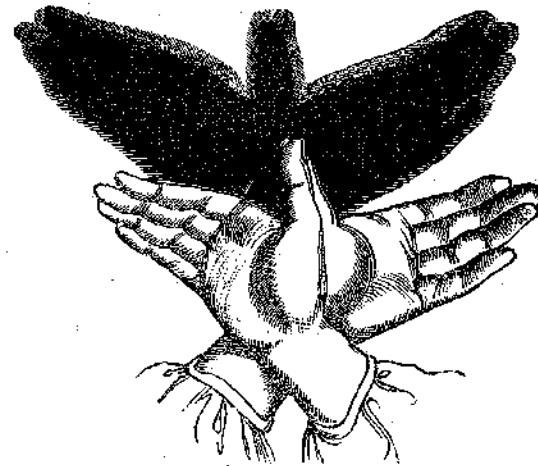
Ἐπέρασεν ἀπὸ τότε δεκατέσσαρα ἔτη· τὰ δύο παιδιά ἔγειναν ἄνδρες, καὶ εἶνε ἀκόμη φίλοι· ἴσως ὄχι πάρα πολὺ, διότι δὲν εἰξεύρω ἂν καὶ τώρα ὁ εἰς θυσιάζῃ τὴν ζωὴν του διὰ τὸν ἄλλον, ἢ ἄμα κτυπήσουν τὸν ἕνα ἂν θὰ πονέσῃ ὁ ἄλλος, ὅπως τότε. Αἱ, ποῖος εἰξευρεῖ, πιθανὸν εἰς τὸ βάθος τοῦ Κερατίου Κόλπου τὰ κομμάτια τῆς τσατσάρας νὰ ἐξεχώρισαν, νὰ μὴ κρατοῦν πλέον τόσον σφιχτὰ εἰς τοὺς

ὀδόντας τῶν τὴν φίλικν, ἀφοῦ αὐταὶ αἱ καρδίαι δὲν τὴν κρατοῦν!... Ἀλλ' ὁσάκις οἱ δύο φίλοι ἐνθυμηθοῦν τοὺς τριάντα παράδες τοῦ δυστυχχοῦς πωλητοῦ τῶν φιστικίων—ἀπὸ τοὺς ὁποῖους δὲν εἰξεύρουσιν πόσοι ἦσαν τοῦ ἑνὸς καὶ πόσοι τοῦ ἄλλου, διότι οὔτε ὅταν τοὺς ἔδωσαν ἔκαμνεν τὸν λογαριασμόν—τοὺς καταλαμβάνει ἡ ἀγία ἐκείνη συγκίνησις; τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας, καί, ὅπου καὶ ἂν εἶνε, μεταφέρονται μὲ τὸν νοῦν τῶν ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν, καὶ μικραίνουν, μικραίνουν, γίνονται δώδεκα ἐτῶν, καὶ κρατοῦν τὰ βιβλία τῶν κάτω ἀπὸ τὴν μισογάλην τῶν, καὶ στέκουν πρὸ τοῦ πωλητοῦ τῶν φιστικίων καὶ τὸν βλέπουν μὲ δακρυσιμένους ὀφθαλμούς... Μετ' ὀλίγας στιγμῆς ἡ ὀπτασία περναῖ, μεγαλύνουν πάλιν, τὸ πρόσωπόν τῶν δὲν ἔχει τίποτε παιδικόν, ἀλλὰ οἱ ὀφθαλμοὶ μένουν οἱ ἴδιοι, δακρυσιμένοι... ὅπως τότε.

Ἐπίλογος. Χαρὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος εὐτύχησεν νὰ ἔχη καλὰς παιδικὰς ἀναμνήσεις, ὁ ὁποῖος ἀφῆκε μερικὰς στιγμὰς εὐτυχίας ὀπίσω του, εἰς τὰ παιδικὰ του ἔτη, καὶ ἐπιστρέφει ὀπίσω μὲ τὸν νοῦν του καὶ τὰς ἀπολαμβάνει! Χαρὰ καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον φροντίζει νὰ κάμνη καλὰς πράξεις! Διότι θὰ εἶνε εὐτυχῆς ὄχι μόνον τώρα ποῦ τὰς κάμνει, ἀλλὰ καὶ κατόπιν, μετὰ δέκα, εἴκοσι, πενήντα ἔτη. Αἱ πράξεις αὐταὶ θὰ μωχοβολοῦν εἰς ὄλην τὴν ζωὴν του, καὶ θὰ τοῦ στέλλουν ὡς εὐωδίας τῶν μίαν μακρινήν, περασμένην εὐτυχίαν, ὡς ἀνθη τὰ ὅποια θὰ τοῦ εὐωδιάζουν καὶ ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἀφοῦ τὰ ἔκοψε, καὶ ἀφοῦ δὲν εἶνε πλέον δροσερά, καὶ ἀφοῦ ἐξηράνθησαν...

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΑΙ ΣΚΙΑΙ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΣ

ΝΑ ΜΙΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ!

ΤΟ ΖΕΣΤΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΟ

Ὁ Πύρρος εἶνε καλὸς σκύλος, καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὸν Νίκον· ἀλλὰ καὶ ὁ Νίκος εἶνε καλὸ παιδάκι, καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὸν Πύρρον. Καὶ οἱ δύο παίζουν μαζί· ὦ! τί καλὰ πού παίζουν. Εἶνε μιὰ χαρὰ νὰ τοὺς βλέπη κανεὶς! Ὁ Πύρρος ἀφίνει τὸν Νίκον καὶ τὸν καβαλᾷ, τὸν ἀφίνει καὶ τοῦ πιάνει ταῦτιά, καὶ ἂν ὁ Νίκος τὰ τραβᾷ καμμιὰ φορά πολὺ δυνατὰ, δὲν θυμόνει, δὲν κάμνει τὸν ἄγριον, δὲν λέγει τίποτε, γιὰτι εἰξεύρει πολὺ καλὰ ὅτι ὁ μικρὸς του φίλος δὲν τὸν πειράζει ἀπὸ κακία. Τὸ εἰξεύρει ὁ Πύρρος ὅτι ὁ Νίκος τὸν ἀγαπᾷ πολὺ.

Κυττάτε τοὺς τώρα καὶ τοὺς δύο. Ὁ Νίκος εἶνε κουρασμένος ἀπὸ τὸ παιζε-παιζε, καὶ θέλει νὰ πλαγιάσῃ λιγάκι, νὰ ξεκουρασθῇ. Καὶ ἀφῆκε χάμω τὸ καπέλλο του καὶ ἐπλάγιασε καὶ ἔκαμε προσκέφαλο τὸν Πύρρον· ὦ, τί καλὸ, τί μαλακὸ, τί ζεστὸ προσκέφαλο πού εἶνε ὁ Πύρρος! Τί καλὰ πού ἀκουμβᾷ τὸ κεφάλι του ὁ Νίκος!

Καὶ ὁ Πύρρος νυστάζει, καὶ ὁ Πύρρος θέλει νὰ κοιμηθῇ, ἔπαιζεν ἀπὸ τὸ πρῶτὸ μὲ τὸν Νίκον, κ' ἐκουράσθηκε κι' αὐτός. Ἀλλὰ πού νὰ κοιμηθῇ! Καὶ ἂν κοιμηθῇ αὐτός, τότε ποῖος θὰ προσέχη τὸν μικρὸν του κύριον; Ὁχι, ὄχι δὲν θὰ κοιμηθῇ, θὰ μέινῃ ἐξυπνος· καὶ μένει ἐξυπνος· ἔχει ἀνοικτὰ, ὀλάνοικτα τὰ μάτια του· καὶ ἂν τοῦ κατεθῇ κανεὶς νὰ πειράξῃ λιγάκι, μὰ λιγάκι, τόσο δὰ τὸν Νίκο, ἂ! τότε θὰ ἰδῇ τί τρομερὰ δόντια ἔχει τὸ στόμα τοῦ Πύρρου.

Τί καλὰ πού εἶνε νὰ ἔχη κανεὶς ἕνα φίλον! ἕνα φίλον καλόν, ὄχι μονάχα σκύλον, ἀλλὰ καὶ τι πειδ καλὸ ἀπὸ σκύλον: ἕνα ἄλλο παιδί· καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾷ πολὺ, μὰ πολὺ, πολὺ· ὅλα τὰ καλὰ παιδιὰ πρέπει νὰ ἔχουν ἕνα τέτοιο φίλο.

— Μὰ πού νὰ τὸν εὔρουν; θὰ μ' ἐρωτήσετε.

— Ποῦ; εἰς τοὺς συμμαθητὰς των.

Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀποκτήσουν αὐτὸν τὸν καλὸν φίλον πρέπει νὰ εἶνε καλὰ καὶ μεγαλόκαρδα καὶ ὅπως πρέπει παιδιὰ.

Ἀλήθεια, τί καλὰ νὰ ἔχη κανεὶς ἕνα πιστὸν φίλον!

ΔΙΑΤΙ ΤΡΩΓΟΜΕΝ;

Ὅλοι ἐκάθισαν εἰς τὸ τραπέζι, ὁ πάππος, ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ καὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ καὶ φίλαι μας, ἡ Οὐρανία, ἡ Βερενίκη καὶ ἡ Θεανώ. Ὅλοι βοροῦν τὴν σοῦπα, τὸ φαγητὸν πού ἔχουν εἰς τὸ πιάτον των καὶ μόνον ὁ ἦχος τοῦ ροφήματος ἀκούεται.

— Τι; δὲν τρώγεις, Θεανώ; λέγει ἡ μήτηρ τῆς ἰδοῦσα τὴν Θεανώ ὅτι εἶχεν ἀκουμβῆσαι τὸ κοιλί-ριον εἰς τὸ πιάτον, ὡς νὰ τῆς ἦτο ἄχρηστον πλέον, καὶ ἐσκέπτετο.

— Δὲν πεινῶ! ἀπήντησεν ἡ Θεανώ.

— Λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ μεγαλώσῃς; ἠρώτησεν ὁ πάππος.

— Διατί μοῦ τὸ λὸς αὐτό, πάππου, εἶπεν ἡ Θεανώ προσηλώσασα τοὺς μεγάλους ἐξυπνοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πάππου τῆς.

— Διότι, ἂν δὲν τρώγῃς, θὰ μείνῃς τόση δὰ, μικροῦλα! ἀπήντησεν ὁ πάππος μὲ σοβαρότητα.

— Ἀλήθεια;

— Ἀλήθεια βέβαια!

— Διατί; εἶπεν ἡ Θεανώ μὲ περιεργίαν.

— Διότι, διὰ νὰ ζήσης, διὰ νὰ μεγαλώσῃς καὶ νὰ ἀποκτῆς τὰς δυνάμεις πού χάνεις κάθε ἡμέραν, πρέπει νὰ τρώγῃς.

Ἡ Θεανώ δίχως ἄλλο, τίποτε δὲν εἶχεν ἐννοήσει, διότι εἰς τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμοὺς δὲν εἶχε φανῆ ἡ λάμψις ἐκεῖνη ἡ ὁποία φαίνεται συνήθως ὅταν ὁ μικρὸς τῆς ἐγκέφαλος ἐννοήσῃ καλὰ τί τῆς λέγουν.

Ὁ πάππος τὸ παρατήρησεν καὶ τῆς εἶπε:

— Ὅτι προσπαθῆσω νὰ σοῦ δώσω νὰ ἐννοήσῃς διατί πρέπει νὰ τρώγῃμεν καὶ εἰς τί μᾶς χρησιμεύει· ἀλλὰ μετὰ τὸ φαγητόν.

Ἡ Θεανώ δὲν εἰξεύρει ἀκόμη διατί πρέπει νὰ τρώγῃ, ἀλλὰ ἡ ἰδέα μήπως ἂν δὲν φάγῃ μείνῃ τόση δὰ διὰ πάντα, τῆς ἔκαμνεν ὀλίγην ὄρεξιν καὶ ἔφαγε δύο τρεῖς κουταλιὰς σοῦπα.

Ὁ πάππος τὴν ἔβλεπε χαμογελῶν καὶ ἀφοῦ ἔφαγε σιγὰ σιγὰ τὸ φαγητόν του, ἔπιε τὸ κρασάκι του, ἔφαγε τὰ κεράσια του, εἶπεν εἰς τὴν Θεανώ:

— Ὅτι ἦσαι προσεκτικὴ, νὰ σοῦ εἰπῶ τώρα διατί τρώγεις;

— ὦ! ναί, ναί.

Ἡ Οὐρανία καὶ ἡ Βερενίκη, μολοντοὶ ἦσαν μεγαλειότεραι ἀπὸ τὴν Θεανώ καὶ εἰξεύραν πολὺ περισσότερα πράγματα, ἔφαγαν ὀργήγορα καὶ αὐταὶ τὸ τελευταῖον των κεράσιον καὶ ἐτέντωσαν τὰ ὦτά των.

— Μάθε λοιπὸν, εἶπεν ὁ πάππος πρὸς τὴν Θεανώ, ὅτι τὸ σῶμά σου εἶνε καμωμένον ἀπὸ πολλὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα περιμένουν νὰ φάγῃς διὰ νὰ δυναμώσουν καὶ μεγαλώσουν. Ὅταν τρώγῃς, δίδεις σὺ ἡ ἰδία νὰ φάγουν εἰς τοὺς μῦς σου, εἰς τὰ νεῦρά σου, εἰς τὰ

κόκκαλά σου, εἰς τὸ κρέας σου, καὶ εἰς τὰ νύχιά σου ἀκόμη καὶ εἰς τὰ μαλλιά σου.

— Ἀ! εἶπε μὲ ἐκπληξιν ἡ Θεανώ.

— Ναί, βέβαια! ὅλα αὐτὰ περιμένουν· πότε θὰ κινηθοῦν τὰ δοντάκια σου καὶ πότε θὰ καταβάσῃς τροφὰς εἰς τὸ στομαχάκι σου· διότι ὅλα αὐτὰ τὰ ὄργανα περιμένουν νὰ εὔρουν εἰς αὐτὰς τὰς τροφὰς τὰς οὐσίας πού τοῖς χρειάζονται διὰ νὰ μεγαλώσουν.

— Μὰ ἂν δὲν πεινῶ, τί πταίω ἐγώ;

— Κάθε πρᾶγμα ἔχει τὴν αἰτίαν του, εἶπεν ὁ πάππος· δὲν πεινᾷς, ἡ διότι δὲν ἐγυμνάσθηκες ἀρκετὰ σήμερα, ἡ διότι ἔφαγες κατὰ τι καὶ σὲ ἔδλαψεν.

— Ἀχ! αὐτὸς ὁ πάππος ὅλα τὰ ἐννοεῖ! νὰ μὴν εἰμπορῇ κανεὶς νὰ τοῦ κρύψῃ τίποτε, οὔτε πῶς ἔφαγε κάμποσα (κάμποσα μονάχα;) γλυκίσματα! Αὐτὰ σκέπτεται καὶ κοκκινίζει ἡ Θεανώ, ἀλλ' ἀμέσως ἐρωτᾷ.

— Λοιπὸν αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ κρέας πού δὲν ἔφαγα, ἂν τὸ φάγω, θὰ θρέψῃ ὅλα αὐτὰ πού εἶπες;

— Ναί, ἀφοῦ τὰ δοντάκια σου τὸ κόψουν, τὸ κάμουν κομματάκια μικρὰ, τὸ μασήσουν, τότε ἡ γλῶσσά σου τὸ σκουντᾷ εἰς τὸν φάρυγγα, καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ ἕνα σωλῆνα, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται οἰσοφάγος, καταβαίνει εἰς τὸν στόμαχόν σου.

— Φάρυγγα... οἰσοφάγος... ἐψιθύρισεν ἡ Θεανώ· δὲν τὰ νοιώθω αὐτὰ.

— Τὸ πιστεῶ, εἶπε γελῶν ὁ πάππος, αὐτὰ εἶνε λέξεις τῶν σοφῶν· μὴ μ' ἐρωτᾷς τώρα τί θὰ εἰποῦν· θὰ χάσωμε πολλὴν ὥραν καὶ θὰ σοῦ φανῶ καὶ πολὺ σχολαστικὸς· ἔπειτα, ὅταν θ' ἀναδοῦμε ἐπάνω, θὰ σοῦ δεῖξω ζωγραφημένον εἰς ἕνα πίνακα τὸν φάρυγγα καὶ τὸν οἰσοφάγον· τώρα ὁμως ἔς προχωρήσωμε, διότι σοῦ εἶνε δυνατόν νὰ καταλάβῃς ὅσα θὰ σοῦ εἰπῶ καὶ χωρὶς νὰ εἰξεύρῃς τὴν σημασίαν αὐτῶν τῶν δύο λέξεων. Ποῦ σταθήκαμε;

— Ποῦ καταβαίνει τὸ κρέας εἰς τὸν στόμαχόν μου.

— Καλὰ· τώρα νὰ ἰδοῦμε τί εἶνε αὐτὸς ὁ στόμαχός σου. Ὁ στόμαχός σου εἶνε ἕνα εἶδος σάκκου, ὅπου καταβαίνουν ὅλα αἱ τροφαὶ πού τρώγεις. Νά, βάλε τὸ χεράκι σου, ἂν θέλῃς, εἰς τὴν μικρὰν κοιλότητα, ἡ ὁποία εἶνε κάτω ἀπὸ τὸ στήθος σου, καὶ κράτει τὰς ἄκρας τῶν δακτύλων σου πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας· θὰ σκεπᾷς ἐπάνω κάτω τὸ μέρος πού κρατεῖ ὁ στόμαχός σου.

Ὁχι μόνον ἡ Θεανώ ἀλλὰ καὶ ἡ Οὐρανία καὶ ἡ Βερενίκη ἔβαλαν τὴν χεῖρά των εἰς τὸ μέρος ὅπου ταῖς εἶπεν ὁ πάππος των διὰ νὰ πιάσουν τὸν στόμαχόν των.

— Εἰς τὸ στόμα σου, ἐξηκολούθησεν ὁ πάππος, βλέπων τὴν Θεανώ, ἔχεις τὰ δοντάκια σου καὶ μ' αὐτὰ μασᾷς τὰς τροφὰς. Ἀλλὰ ὁ στόμαχός σου

δεν έχει δοντάκια. Μαζεύει λοιπόν και τεντώνεται και ζουλά τις τροφές, και τις χωνεύει και τις κάμνει ένα είδος μαλακής ζύμης ή όποια λέγεται χυμός. Ο χυμός από τον στόμαχόν σου καταβαίνει εις ένα άλλον σωλήνα, επτά φορές μακρότερον από το σώμά σου, ο σωλήν αυτός ό όποίος είνε τυλιγμένος ως δέμα και γεμίζει όλην την κοιλίαν σου, όνομάζεται έντερον και διαιρείται εις δύο μέρη: εις τό λεπτόν έντερον και εις τό παχύ έντερον. Πρέπει να σου είπω ότι όλα όσα τρώγομεν δεν χρησιμεύουν εις τό σώμά μας, τρώγομεν και πράγματα άχρηστα: είνε ανάγκη λοιπόν να ξεχωρισθούν τά χρήσιμα από τά άχρηστα, και τούτο γίνεται εις έν μέρος του λεπτού έντέρου, εις τό δωδεκαδάκτυλον έντερον, τό όποίον τό όνομάζουν κατ' αυτόν τόν τρόπον διότι έχει μήκος δωδεκα δακτύλων περίπου, αυτό έρχεται ό χυμός τότε δέ χύνεται εις αυτόν τό παγκρεατικόν ύγρον... δεν έννοεις πάλιν, αλλά δεν βλέπεις, μικρά μου, και ή χολή, αυτά λοιπόν χωρίζουν τόν χυμόν εις δύο μέρη, και τό χρήσιμον εις τό αίμα γίνεται λευκόν ώσαν γάλα και τότε αλλάζει όνομα, δεν λέγεται πλέον χυμός, αλλά χυλός.

— Πρώτα γίνονται χυμός όσα τρώγομεν και έπειτα χυλός, δεν είν έτσι; ήρώτησεν ή Θεανώ με πολλήν προσοχήν ακούουσα τόν πάππον της.

— Χυλός είνε εκείνο τό μέρος του χυμού, τό όποίον χρησιμεύει εις τό αίμα, και με τό όποίον θά υπάγη να ένωθη.

— Πώς θά υπάγη; ήρώτησεν ή Βερενίκη.

— Τριγύρω εις τό δωδεκαδάκτυλον έντερον είνε πολλοί μικροί σωλήνες οι όποιοί βυζαίνουν τόν χυλόν ενώ γίνεται άκόμη. Οι σωλήνες αυτοί λέγονται χυλοφόρα άγγεϊα και τόν χυλόν τόν πηγαίνουν εις τό αίμα και γίνεται και αυτός αίμα και τρέφει όλα τά μέλη σου, και τά ύψια σου, άκόμη και τά μαλλιά σου, όπως σου είπα.

— Καλά, ώρα του καλή του χυλού, είπεν ή Βερενίκη, αλλά τό άλλο μέρος του χυμού που έμεινεν εις τό δωδεκαδάκτυλον έντερον, τό άχρηστον μέρος τί απέγεινε;

— Εκείνο τό άχρηστον μέρος, εύρίσκει άνοικτὴν την θύραν του παχέος έντέρου, και πάει 'ς τὴ δουλειά του και δεν έπιστρέφει πλέον, και καλά κάμνει, διότι δεν άφελεί τίποτε, είνε τά σκουπίδια του σώματος.

— Ο χυλός λοιπόν γίνεται αίμα; ήρώτησεν ή Θεανώ.

— Ναί, είπεν ό πάππος.

— Και τό αίμα γίνεται δόντια, μάτια, δάκτυλα, ύψια, μαλλιά, απ' όλα;

— Ναί, είπε γελών ό πάππος.

— Τί είνε λοιπόν τό αίμα; ήρώτησεν ή Θεανώ.

— Μή γίνεσαι δά αδιάκριτη, Θεανώ μου, τὴ είπεν ή μήτηρ της, φθάνει όσο εκούρασες απόψε τόν παππού.

— Αλήθεια, μικρούλά μου, φθάνει απόψε, αύριον σου λέγω τί είνε τό αίμα, τώρα φέρε μου τό μαγουλάκι σου να σε φιλήσω, που είσαι τόσο καλό κορίτσι και θέλεις να μανθάνης.

ΦΙΛΗΣΙΜΩΝ

Η ΒΡΟΧΗ

Η ΜΙΚΡΑ ΜΑΡΙΑ

Ο ΝΕΡΟΜΥΑΟΣ

Η μητέρα είπε ότι θά με πάγη περίπατο σήμερα με την Έλπίδα, την εξαδέλφη μου. Θά πάμε 'ς τά Πατήσια και θά έμβούμε και εις τόν κήπόν μας. Θά κυνηγήσωμε πεταλούδαις, θά κόψωμε λουλούδια πολλά. Α! τί ώραία! πόσο μ' άρέσει να κυνηγώ πεταλούδαις και να κάνω στεφάνια με τά λουλούδια, Θά φορέσω και τό ψάθινό μου καπελάκι με ταις κόκκιναις κορδέλαις.

Μά... τί; βρέχει! Τί κρύμα!...

ΤΟ ΧΟΡΤΟΝ

Από τόν Άπρίλη ό ήλιος με καίει, θά κτρινίσω, θά ξεραθώ και όταν έλθουν τά κοριτσάκια να παίξουν εις τούς άγρούς δεν θά είμαι πειά πράσινον, δεν θά τό δροσίζω πειά καιόμαι, φλογίζομαι, λιγοθυμώ... πάει... έχάθηκα.

Μά... τί; βρέχει! Δοξασμένο τό όνομα του Θεού!

Τό ποτάμι δεν έχει νερό! Όκτώ ήμέρας τώρα δεν γυρνά ό τροχός μου. Τό σιτάρι που έφεραν να' αλέσω μένει μέσα 'ς τά σακιά και ή μυλόπετρα μου δεν τό κάμνει άλευρι. Εκείνο τό τικ-τάκ που ποτέ δεν έπαυε, τώρα έπαυσεν. Εκείνο ήταν τό τραγουδί μου και τώρα δεν ακούεται πειά. Και ό μυλωνάς δεν τραγουδεί πειά. Όλη την ήμέρα σήμερα εκύταξε τόν ουρανόν, μήπως αλλάξει ό κηρός, μήπως φανή κανένα συννεφάκι. Και αί γυναίκες τών χωρικών που ζυμούνουν μόναι των τό ψωμί, λέγουν με κάποιο άνασταναγμό: «Ό μύλος ούτε κουκί πειά δεν αλέθει» πρέπει να' αγοράσωμε άλευρι από τας Αθήνας, και θά μάς έλθη ακριβό τό ψωμί.

Μά!... τί; βρέχει! Δοξασμένο τό όνομα του Θεού!

ΤΟ ΣΚΟΥΛΗΚΙ

Τό δυστυχισμένο σκουλήκι τὴς γῆς θέλω νερό

και ή γῆ είνε κατάξηρη. Ανάφελα σκάπτω, σκάπτω, πουθενά δεν εύρίσκω ύγρασία, ή τρομερά ζέστη ήλθεν έως μέσα εις τόν βράχον. Αχ! διόλου δεν λυπάται ό ήλιος τό σκουλήκι! Βύτχιτισμένη ή πεταλούδα και τίλλα έντομα που πετούν ή τρέχουν χαρούμενα και δεν τά μέλει διόλου δια τόν ήλιον. Αν τούς έλθη δρεξίς να κολυμήσουν ή να πιούν για να δροσιθούν, τά περά των ή τά γρήγορά των πόδια θά τά πάγουν εις ταις βρούσεις, ταις λίμναις, τά ποτάμια, άλλ' έγώ τό πτωχό σκουλήκι τὴς γῆς που να πάγω; δεν έχω ούτε πόδια, ούτε περά. Έστερ' από λίγο θά πεθάνω. Τελείωσε!

Μά... τί; βρέχει! Δοξασμένο τό όνομα του Θεού!

ΤΟ ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

Διψώ και αν δεν πέση από τόν ουρανόν μιχ σταλαγματιά βροχή για να με δροσίση, θα μαρανθώ, θα χάσω τό χρώμά μου, θα χάσω την ευωδία μου, θα γύρω τό κεφάλι μου 'ς τό χῶμα τό ξηρό, θα πεθάνω. Και τότε θά 'πουν τά κοριτσάκια που τύχη

ΤΙ ΓΡΑΦΕΙ;

(Ίδε την εν σελίδι 81 εικόνα)

Είνε Κυριακή, ό Γιακουμάκης και ή Κατερινιώ δεν έχουν σχολειόν και δι' αυτό ήλθαν εις την αυλήν των μαζί με τόν Γοργόν, τόν αγαπητόν των σκύλον, να παίξουν.

Έξαφνα ό Γιακουμάκης παρατηρεί εις μιαν άκραν την πλάκα του.

— Η πλάκα του εις την αυλήν; θα μου είπτε.

— Αί, ό Γιακουμάκης είνε όλίγον ακατάστατος και τά πράγματά του δεν τά βάλλει εις τόν τόπον που πρέπει να τά βάλλη, παραδείγματος χάριν τό καπέλλο του εύρίσκεται καμμά φορά εκεί που πρέπει να είνε τά υποδήματά του, τά υποδήματά του εκεί που πρέπει να είνε τό καλαμάρι του και ή πλάκα του κοντά εις την καρβουναποθήκην των.

Αμα λοιπόν είδε την πλάκα του που ήλθε μια ιδέα την έπήρε, εκάθισεν επάνω εις τά πέτρινα σκαλιά και ήρχισε να γράφει. Η Κατερινιώ εκάθησε προς τά δεξιά του, ό Γοργός επισθεν του προς παριστερά, και οι τρεις σκέπτοντα' ό Γεργός ουτε στρέφει καν όπισω του να ιδη εις τόν τοίχον ένα κατάμαυρον Γοργόν με κατεδασμένα αυτιά, καμωμένον όχι από κρέας και κόκκαλα και τρίγας, αλλά από σκιάν.

Αλλά τί γράφει ό Γιακουμάκης με τόσην προσοχήν και δεν σηκώνει όλίγον την κεφαλήν του να μάς ιδη που τόν παρατηρούμεν, και να ιδούμε και ήμεις τό προσωπάκι του;

Τί λέτε να γράψη; Τό Άλφάβητον; Α! μπά, μπά, παιδί είνε να γράψη, α, β;

να περάσουν απ' εδώ. «Τό καϊμένο τό λουλούδι! τί εύμορφα φύλλα που έχει και τί εύμορφα που μωρβίζει! και τόρα μαράθηκα και ουτε σκάδα κανεις να τό πάρη από χάρμου.» Αυτά θά 'πουν τά κοριτσάκια που τύχη να περάσουν απ' εδώ. Αχ! αν ήμην λουλούδι του κήπου θά μ' έπότιζαν, αλλά είμαι άγριολούλοδο και κανεις δεν φροντίζει για μένα!...

Μά... τί; βρέχει! Δοξασμένο τό όνομα του Θεού!

Η ΜΙΚΡΑ ΜΑΡΙΑ

Βρέχει! βρέχει! Τί κρύμα! Η μικρά Μαρία ήτο πολύ μικρά και δεν είμπορε να βάλη με τόν νούν της τί λέγουν εις την βροχήν τό Χόρτον, ό Νερόμυλος, τό Σκουλήκι, τό Άγριολούλοδο όταν, κητόπιν από μεγάλην ζέστην, ακούη αυτήν την παράκλησιν των και έρχεται, και τοίς διδαι ζωήν, τά ανασταίνει. Αλλ' άργότερα που έμεγάλωσε, τό έννόησε και τόρα λέγει και αυτή:

Βρέχει! Δοξασμένο τό όνομα του Θεού!

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Τό όνομά του; Α! μπά, είνε τόρα τόσος καιρός που έμαθε να τό γράφη και φιλά φιλά μάλιστα.

Ζωγραφίζει κανένα άνθρωπάκι; Α! μπά, κάθε ώρα θα ζωγραφίζη άνθρωπάκις, προητέρα ζωγράφησεν ένα και αν θέλετε ιδητέ τον, είνε απ' αυτό τό μέρος τὴς πλάκας.

Μήπως κάμνει λογαριασμόν; Α! τέλος πάντων τό εύρήκατε. Αλλά τί λογαριασμόν;

Μήπως λογαριάζει τά λεπτά που έχει εις την τσέπην του; Α! μπά, αυτά τά λογαριάζει και με τόν νούν του, μία, δύο, τρεις, τέσσαρες, πέντε, έξ πεντάρις ίσον τριάντα λεπτά.

Μήπως λογαριάζει πόσα χρειάζονται δια τό φαγητό του, δια τά φορέματά του, δια τά βιβλία του; Α! μπά! τέτοιους λογαριαμούς τούς κάμνουν οι γονεϊς που έξοδεύουν και έχι τά παιδιά.

— Μά τέλος πάντων, τί λογαριάζει; Ίδου τί λογαριάζει!

Πόσα έτη είνε μικρότερος από τόν παππού του. Ο παππούς είνε έτών..... 80.

Ο Γιακουμάκης έτών..... 8

Ο Γιακουμάκης είνε μικρότερος από τόν παππού έτη..... 72

Θέλετε τόρα να σας είπω διατί ζητά να μετρήση τά χρόνια του με τά χρόνια του παππού του;

Ίδου διατί: Διότι ό παππούς του του διηγήθη χθές εις τό τραπέζι την βιογραφίαν του, τί ήτο όταν ήτο όκτώ έτών,

τί ήταν όταν ήταν δέκα, δέκα πέντε, είκοσι, πενήντα και τα λοιπά.

Ο παππούς του Γιακουμάκη είχε σοφός, ο δε Γιακουμάκης θέλει να ιδεί αν θα προφθάσει εις 72 χρόνια να γείνη και αυτός τόσον σοφός όσον είναι ο παππούς του, μολονότι ο παππούς του του είπεν, ότι αυτός πρέπει να γείνη πλέον σοφός, διότι οι νέοι πρέπει να γίνονται καλλίτεροι από τους γέροντας. Ο Γιακουμάκης όμως αμφιβάλλει αν θα τον περάσει, αμφιβάλλει δε και αν θα τον φθάσει μόνον, διότι ο παππούς όταν ήτο όκτώ χρόνων είξευρε να κλίνη

ρήματα, ενώ ο Γιακουμάκης δεν είξευρει ακόμη. «Ω! θα μάθω, θα μάθω να κλίνη ρήματα και αυτός δια να μη μείνη όπισω, δια να τον φθάσει τον παππού του... μετά 72 έτη.

Αυτό λογαριάζει και είναι τόσον βυθισμένος, ενώ τον περιμένουν ή Κατερινιώ και ο Γοργός.

— Μά αυτό λογαριάζει και είναι τόσον βυθισμένος; μου λέγει κάποιος με δυσπιστίαν.

— Αί, μικρέ μου φίλε, αν δεν με πιστεύης, γύρνα την πλάκα του Γιακουμάκη και θα ιδής πως αυτό λογαριάζει.

ΓΙΑΤΙ ΛΟΙΠΟΝ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΦΥΓΗ;

Έξυπνησε πρωί, πρωί με χαμογέλοιο τρυφερό,
Σάν αγγελουδι πετακτό, σάν λουλουδάκι δροσερό
Και ή μαμά 'στην άγκαλιά
Με χίλια χάδια και φιλιά
Τό κρατάει.

Μά εάφνω άκούει φρού, φρού, φρού! 'στό παραθύρι να κτυπούν
Λευκά, κατάλευκα φτερά και με χαρά να εαπετούν
Τρελλά, άθωα περιστέρια,
Κι' άπλόνει τά μικρά του χέρια
Και πετάει.

Και 'στην άθωα του καρδιά κτυπούν γοργοί, γοργοί παλμοί
Και γελαστοί και χαροποί οι παιδικοί του όφθαλμοί
Με μία λάμψη ζωηρά
Τήν εύτυχία και χαρά
Ζωγραφίζουν.

'Ετσι και τάστρα τ' ουρανού λαμποκοπούν 'ψηλά, 'ψηλά
Και των αγγέλων τή χαρά, του παραδείσου τά καλά
Τρεμουλιαστά μάς φανερόνουν
Και τή χαρά που καμαρόνουν
Μάς χαρίζουν.

'Α! — λέγει τώρα με τό νοῦ — νάχα κ' έγώ μικρά φτερά
Νάρθω μαζί σας να πετώ, να σας φιλώ όλο χαρά,
"Ο,τι ζητάτε να ζητώ,
"Οπου πετάτε να πετώ.
Τί εύτυχία!

Μά τώρ' ακόμη δε 'μπορώ, είμαι μικράκι τό φτωχό
Και με κρατούν 'στην άγκαλιά — να περπατήσω μοναχό
Δέν με άφίνει ή μαμά μου,
Και τρέμουνε τά βήματά μου.
Τί δυστυχία!

'Ετσι θα λέγη με τό νοῦ, μά ή ψυχή του μ' έλ' αυτά
Αυτή, τήν ίδια αυτή στιγμή 'στους ουρανοῦς θα εαπετῆ
Με περὶ ταχύτερα φτερά,
Και μ' άθώότερη χαρά
Φτερουγίζει.

Και τής μαμάς του ή άγκαλιά δεν είναι ουρανόσ και γή
'Αφού κρατῆ αντί Θεο τόση άγάπη και στοργή;
Γιατί λοιπόν θέλει να φύγη
Και τά χεράκια του άνοίγει
Και δακρύζει;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΓΙΑΤΙ ΛΟΙΠΟΝ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΦΥΓΗ;

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΠΟΙΜΕΝΟΣ

Ο Φιλοποίμη θέλει να τρέξη εις τά λιβάδια, να συλλέξη άνθη, να πιάση πεταλούδας, και να κόψη κεράσια από μίαν κερασιά.
«Αλλά, παιδί μου, είναι τόσα άνθη εις τους άγρούς! Τόσαι πεταλούδες εις τον λόφον! Τόσα κεράσια εις τους κλώνους των κερασιών!

Και ενώ περιπατεί λέγει με τον νοῦν του:

«Θά μαζεύσω όλα τά άνθη, θα πιάσω όλας τάς

«Αλλ' άμα έξηλθον έξω από τό χωρίον, κ' έπη-

γεν εἰς τὰ χωράφια, ἀπαντᾷ δύο πτωχὰ παιδάκια, δίχως ὑποδήματα, μὲ ξεσοχημένα φορέματα, τὰ ὁποῖα ἐμάζευαν στάχυα ἀπὸ ἐν θερισμένον χωράφι. Ἀπὸ τὸ πρῶν ἦσαν ἐκεῖ καὶ μόλις ἐμάζευσαν ὀλίγα.

ΘΑ ΜΑΖΕΥΕΩ ΟΛΑ ΤΑ ΑΝΘΗ.

εἰς τὰ πτωχὰ παιδία τότε ἀνεχώρησεν.

Ἀλλὰ ἡ ὥρα εἶχε περάσει καὶ ὁ Φιλοποίμην εἶχε λησμονήσει τὰ ἀνθη.

Ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του· ἐπὶ τοῦ λόφου, ἐπάνω εἰς τὰνθισμένα χαμόκλαδα πετοῦν πεταλούδαις λευκαί, κίτριναί, μαύραι. Ἄχ! ἂν τὰς ἐπίανε; Ἀλλὰ ἐκεῖ εἰς τὸν δρόμον, ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, κάθηται μόνος ἕνας μικρὸς βοσκὸς, λαχανιασμένος, καὶ κλαίει ὁ δυστυχὴς, διότι τοῦ ἐφυγεν ἀπὸ τὸ κοπάδι μία κατσάικα. Ἐφυγεν ἡ κακὴ. Τὴν ἐφώνησε νὰ γυρίσῃ ὀπίσω καὶ ἐτρέξε μάλιστα καὶ κατόπι τῆς, ἀλλ' ἐκεῖνὴ ἐφυγε μέσα ἀπὸ τὰμπέλια. Καὶ τώρα πῶς νὰ τὴν πιάσῃ; ἂν ἀφήσῃ ἀφύλακτο τὸ ἄλλο κοπάδι; θὰ σκορπισθῇ; τί νὰ κάμῃ;

ΜΗ ΚΛΑΙΣ, ΘΑ ΤΗΝ ΦΕΡΩ ΕΓΩ ΤΗΝ ΚΑΤΣΑΙΚΑ ΣΟΥ.

Αἱ πεταλούδαι ἐπετοῦσαν ἐπάνω εἰς τὰνθισμένα χαμόκλαδα ἀλλ' αὐτὸς διόλου δὲν τὰς εἶχε συλλογισθῇ.

Τώρα πηγαίνει νὰ εὔρῃ τὴν μικρὰν τὴν κεράσια μὲ τὰ κόκκινα κεράσια. Ἀλλὰ τί βλέπει ἐκεῖ; Δύο μικρὰ κορίτσια ποὺ μαζεύουν ξηρὰ ξύλα. Ὁ Φιλοποίμην ἄμα τὰ εἶδεν ἐσταμάτησε.

— Πλησιάζει νὰ βραδυῶσῃ, λέγει μὲ τὸν νοῦν του, καὶ ἔχουν μαζεύσει τόσα ὀλίγα ξύλα ἀκόμη! Ἄς τὰ βοηθήσω τὰ καυμένα. Καὶ γρήγορα μαζεύει ξηρὰ ξυλαράκια, τὰ κάμνει ἕνα δεματάκι καὶ τὰ φέρει εἰς τὰ κορίτσια.

Καὶ τὰ κεράσια; Ἄς τὰ βοηθήσω τὰ καυμένα! Ἄ! τώρα πλέον ἐβράδυασε, πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ.

Καὶ ἐπιστρέφει μὲ ἄδεια χέρια, μὲ ἄδειαν κοιλίαν. Ἐνθυμέσθε τὰ σχέδιά του; Ἦθελε νὰ μαζεύσῃ ἀνθη, νὰ πιάσῃ πεταλούδαις, νὰ κόψῃ κεράσια. Καὶ δὲν ἔκαμε τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Ἄντι νὰ μαζεύσῃ ἀνθη ἐμάζευσε στάχυα, ἀντι νὰ κυνηγήσῃ πεταλούδαις ἐκυνήγησε τὴν κατσάικα τοῦ μικροῦ βοσκοῦ, ἀντι νὰ κόψῃ κεράσια ἐμάζευσε ξηρὰ ξύλα. Καὶ ἔμωσ ἀντι νὰ λυπητῆαι διότι καὶ τὰ τρία του σχέδια ἀπέτυχον, τώρα ποῦ ἐπιστρέφει εἶνε πλέον χαρούμενος παρά ὅταν ἀνεχώρει.

ΚΑΙ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΜΑΖΕΥΗ ΤΑ ΣΤΑΧΥΑ.

Ἐννοεῖται βεβαίως διατί, διότι ἔκαμε τὸ καθήκον του, διότι ἐφάνη ὠφέλιμος εἰς τοὺς δυστυχεῖς, διότι ἔκαμεν ὅσον καλὸν εἰμποροῦσε νὰ κάμῃ καὶ ὁποῖος κάμνει τὸ καθήκον του, ὁποῖος φαίνεται ὠφέλιμος εἰς τοὺς δυστυχεῖς, ὁποῖος κάμνει ὅσον καλὸν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ, εἶνε πολὺ περισσότερο εὐχαριστημένος παρά ἂν ποτε κυνηγήσῃ ὅλας τὰς πεταλούδας, ἂν μαζεύσῃ ὅλα τὰ ἀνθη, ἂν κόψῃ ὅλα τὰ κεράσια.

ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΠΛΕΟΝ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ ΠΑΡΑ ΟΤΑΝ ΑΝΕΧΩΡΕΙ.

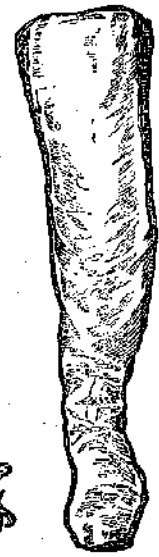
Αὐτὸ τὸ ὅποιον ἔκαμεν ὁ Φιλοποίμην δὲν ἀξίζει ὄχι τρία ἀλλὰ δεκατρία σχέδια;

(Παράφρασις)

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΚΑΘΕ ΠΡΑΓΜΑ ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΟΥ

Γιὰ ἕς μας τώρα, κύρ Γεωργάκη,
Στὴν κάμαρὴ σου εἰάν εἶχες
Ἐνα μικρούλι στιβαλάκι
Κι' ἕνα μεγάλο δύο πῆγες,
Γιὰ τὸ μικρὸ σου ποδαράκι
Δὲν θ' ἀγαποῦσες τὸ μικράκι;

Μὰ ὁ μπαμπᾶς σου ἂν θελήσῃ
Νὰ πάρῃ ἕνα—καὶ δὲν σφάλλω—
Ἀπὸ τὰ δύο θὰ προτιμήσῃ
Ἐξάπαντος τὸ περὶ μεγάλο.
Ὅθι μὲ ῥωτήσῃς τὴν αἰτία;
Ἐχει τὸ λόγο τὸ δικό του.
Γιὰτί μᾶς λέγ' ἡ παροιμία
Πῶς κάθε πρᾶγμα ἴστον καιρὸ του.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟΝ

Ὁ Ἰφικράτης ἀπὸ ὅλα του τὰ μαθήματα περισσότερο ἀγαπᾷ τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν.

Καὶ δὲν τὴν ἀγαπᾷ διότι τοῦ φαίνεται εὐκολωτέρα ἀπὸ τὰ ἄλλα μαθήματα, ἢ διότι παίρνει ἀριστα εἰς αὐτὴν, ἀλλὰ διότι ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία τοῦ ἐμπνέει καὶ πολὺ εὐγενεῖς ἰδέας καὶ πολὺ εὐγενῆ αἰσθήματα.

Ὅταν ἀναγινώσκῃ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, θαυμάζει τὴν ἡρωϊκὴν ἀνδρίαν τῶν Ἑλλήνων, ἐνθουσιάζεται, ἐξετάζει μὲ προσοχὴν: πῶς κατόρθωσαν τόσον ὀλίγοι Ἕλληνες νὰ νικήσουν τοὺς Πέρσας; τί στρατήγημα ἔκαμεν ὁ Μιλτιάδης, διατί ὁ Θεμιστοκλῆς ἠνάγκασε τοὺς ἔχθρους νὰ πολεμήσουν εἰς τὴν Σαλαμίνα; εἰς πόσον μέγαν κίνδυνον εὐρίσκειτο τότε ἡ Ἑλλάς καὶ τὴν ἔσωσεν ὁ Θεμιστοκλῆς;

Νομίζει ὅτι ἔχῃ εἰς τὰ 1883, ἀλλ' εἰς ἐκείνους τοὺς λαμπροὺς καιροὺς. Ὅταν δὲ ἀναγινώσκῃ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην καὶ τὸν ἡρωϊκὸν θάνατον τοῦ Λεωνίδα καὶ τῶν συντρόφων του τοῦ ἐρχονται δάκρυα (μὲ συγχωρεῖτε, ὄχι ἀπ' αὐτὰ τὰ συνειδημένα δάκρυα) τοῦ ἐρχονται δάκρυα θαυμασμοῦ διὰ τὸν γενναῖον Σπαρτιάτην καὶ τοὺς τριακοσίους του, οἱ ὁποῖοι δὲν κατεδέχθησαν νὰ παραδοθῶν, ἀλλ' ἀπέθαναν,

κουρασθέντες πλέον νὰ σκοτόνωσιν ἐχθροὺς, ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας.

Ἴσως κανεὶς ἔξυπνος μὴ εἴπῃ:

—Κ' ἐγὼ διαβάσω Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν, καὶ τὰς μάχας τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῶν Θερμοπυλῶν, ἀλλὰ δὲν συγκινοῦμαι, δὲν μοῦ ἐρχονται δάκρυα.

—Ἴσως διότι φυλάττεις τὰ δάκρυά σου διὰ καλλιτέραν ἄλλην χρῆσιν; παραδείγματός χάριν διὰ νὰ σὲ τιμωρήσουν διὰ καμμίαν ἀνοησίαν σου καὶ τότε νὰ τὰ χύσῃς αὐτὰ τὰ πολυτιμὰ σου δάκρυα. Ἀλλὰ εἰ-ξέθευεις διατί δὲν συγκινεῖσαι σύ;

—Διατί;

—Διότι μανθάνεις τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν ὡς μάθημα, ψυχρῶς, ἀπαθῶς, ὅπως μανθάνεις καὶ τὴν ζωολογίαν; καὶ ὅπως ἐμβαίνει μέσα εἰς τὸν ἐγκέφαλόν σου ὁ Λεωνίδας μὲ τὸν ἡρωϊκὸν του, ἀπαράλλακτα ἐμβαίνει καὶ ὁ Πίθηκος μὲ τοὺς μορφασμοὺς του ἢ ὁ χοῖρος μὲ τοὺς γρυλλισμούς του.

—Πῶς λοιπὸν πρέπει νὰ μανθάνωμεν τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν, ἀφοῦ δὲν πρέπει νὰ τὴν μανθάνωμεν ὡς μάθημα;

—Δὲν εἶπα νὰ μὴ τὴν μανθάνετε ὡς μάθημα, ἀλλὰ νὰ τὴν μανθάνετε διαφορετικᾶ, δηλαδὴ ὄχι μόνον μὲ τὴν κεφαλὴν ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν καρδίαν.

- Καί με την καρδίαν;
— Ναί.
— Καί πώς θά μάς την διδάξη;
— Ο διδάσκαλός σου ή οι γονείς σου.

Μετά την συνδιάλεξιν αὐτήν ἐπανέρχομαι εἰς τὸν Ἰφικράτην. Ὁ Ἰφικράτης λοιπὸν ἐμάνθκεν τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ μετὰ τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ τὴν καρδίαν. Τοῦ τὴν ἐδάσκασε δὲ ὁ πατήρ του, ὁ ὁποῖος καθ' ἡμέραν τοῦ ὠμίλει περὶ Ἑλλάδος καὶ περὶ Ἑλλήνων.

«Ὁ Ἕλληγν ποῦ δὲν εἰξεύρει τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔθνους του εἶνε μισὸς Ἕλληγν.»
«Ἄν δὲν μάθουν πολὺ καλὰ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν οἱ Ἕλληγνες, ἡ Ἑλλάς εἶνε ἀδύνατον νὰ προοδεύσῃ.»

Αὐτὰ καὶ ἄλλα συνείθιζε νὰ τοῦ λέγη. Τοῦ ἐξήγει δὲ διατὶ ἡ Ἑλλάς τὸν παλαιὸν καιρὸν ἦτο μεγάλη, μολονότι ἦτο τόσο μικρά, πῶς καὶ μετὰ τί ὠφέλησε τόσο πολὺ τὸν κόσμον, τοῦ ὠμίλει καὶ περὶ τοῦ Σωκράτους, καὶ περὶ τοῦ Φειδίου, καὶ περὶ τοῦ Περικλέους, καὶ περὶ τοῦ συνωνύμου του ἀκόμη Ἰφικράτους, ὁ ὁποῖος, ἤξευρετε βέβαια, ἦτο ἑνδοξος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων.

Ὁ δὲ Ἰφικράτης ἠσθάνετο ὑπερηφάνειαν διότι ἦτο Ἕλληγν, τοῦ ἐφαινετο δὲ πολὺ γελοῖος ἐκεῖνος ὁ συμμαθητὴς του, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἐπίδειξιν ὅτι εἰξεύρει γαλλικὰ ἔγραφε τὸ ὄνομά του μετὰ γαλλικὰ γράμματα εἰς τὰ τετράδιά του, ἐνῶ ἦτο ἑλληνικὸν τὸ ὄνομά του καὶ αὐτὸς Ἕλληγν.

Ἄλλὰ δὲν τοῦ ὠμίλει μόνον περὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ὁ πατήρ του, τοῦ ὠμίλει καὶ περὶ τῆς νεωτέρας, τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1821.

Ὡ! αὐτὴν τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν τὴν εἰξεύρει ἐντελῶς μετὰ τὴν καρδίαν του ὁ Ἰφικράτης! Μολονότι εἶνε τόσο μικρὸς εἴμπορεὶ νὰ σὰς διηγηθῇ τὰς σπουδαιότερας μάχας μετὰ ἐνθουσιασμὸν ἢ μετὰ λύπην, ἀναλόγως τῆς ἐπιτυχίας ἢ τῆς ἀποτυχίας τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων.

Εἰξεύρει τὰ ὀνόματα καὶ τὴν ἱστορίαν ὅλων τῶν στρατηγῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἀπὸ ὅλων ὁμοῦς περισσότερον ἀγαπᾷ ὁ Ἰφικράτης τὸν Μάρκον Βότσαρην· δὲν εἰξεύρει καὶ αὐτὸς διατὶ, ἀλλὰ αἰσθάνεται πρὸς τὸν Σουλιώτην ἥρωα ἰδιαιτέραν συμπάθειαν· ἴσως διότι ἐθυσίασθη μετὰ τοὺς τριακοσίους του καὶ αὐτὸς, ὡς ἄλλος Λεωνίδας, πρὸς σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος, ἴσως διὰ τὴν μεγάλην του μετριοφροσύνην, τὴν ὁποίαν ἐδειξεν ὅταν τὸν ἔκαμαν στρατηγόν, ὅταν ἀντὶ νὰ ὑπερηφανευθῇ ἐσχίσε τὸ δίπλωμα μετὰ τὸ ὁποῖον τὸν διόριζαν—ἀφοῦ τὸ ἐφίλησε μετὰ σεβασμὸν—καὶ εἶπεν ὅτι τὸ καλλίτερον δίπλωμα ποῦ εἴμπορεὶ νὰ κάμῃ ἓνα στρατηγὸν εἶνε τὸ σπαθί.

Ὅπως δὴποτε εἶνε ὁ ἀγαπητὸς του ἥρωας καὶ ὅταν τοῦ διηγήται ὁ πατήρ του ὅτι ὁ Μάρκος Βότσαρης ἐκάθητο εἰς τὸ στρατόπεδον τὸ βράδυ εἰς μίαν ἀκρὰν καὶ ἔγερνε τὴν ὠραίαν του κεφα-

λήν—διότι ἦτο πολὺ ὠραίος ὁ Βότσαρης καὶ εἶχε καὶ πολὺ γλυκεῖαν φωνήν—καὶ ἔπαιξε τὸ μπουζούκι καὶ ἐτραγουδοῦσε τόσο γλυκὰ τὰ κλέφτικα τραγούδια καὶ τὸν ἤκουον σιωπηλοὶ καὶ καταμαγευμένοι οἱ Σουλιῶταί του, τὸν καταλαμβάνει μίς μελαγχολία, καὶ νομίζει ὅτι ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ ἥρωος νὰ τραγουδῇ τὰ κλέφτικὰ του τραγούδια τὴν παραμονὴν μιᾶς μάχης....

ΣΚΗΝΕΤΑΙ ΝΑ ἮΤΟ ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΙ ΝΑ ἮΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

Ὡ! αὐτὴν τὴν μάχην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφρονεύθη ὁ Βότσαρης, πόσας φορές τὴν ἀνέγνωσε! καὶ πόσας συγκινησεις τοῦ ἐπροξένησε!... Καὶ τότε ἀκόμη αὐτὴν ἀνεγίνωσκε, καὶ ἀφοῦ τὴν ἀνέγνωσεν συλλογισθεῖς ὅτι διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἀπέθανεν ὁ ἀγαπητὸς του ἥρωας ἐπῆρε τὸ βιολίον του καὶ ἔπαιξε τὸν ὕμνον τῆς ἐλευθερίας: Ἄπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη—διότι ὁ Ἰφικράτης μιμεῖται καὶ κατὰ τοῦτο τὸν Μάρκον Βότσαρην καὶ παίζει βιολίον, ὅπως ἐκεῖνος μπουζούκι—ἔπειτα δὲ ἀφῆκε τὸ βιολίον του καὶ τὰ τετράδια τῆς μουσικῆς, ἀκούσθησεν τὸν ἀγκῶνά του καὶ τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῶν ἀνοιχτῶν σελίδων τῆς «Ἱστορίας» τοῦ Τρικούπη, καὶ σκέπτεται.

Τί σκέπτεται;

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατέρας τοῦ Σπύρου καὶ τῆς Μαρίας εἶπε ἔλεγε πόσα πράγματα κάμνει ὁ ἥλιος: ὅτι μᾶς δίδει φῶς, θερμότητα, ζωὴν καὶ τόσα ἄλλα ἀκόμη.

— Πῶς προφθάνει καὶ κάμνει τόσα πράγματα ὁ ἥλιος σὲ μὴ ἡμέρα! εἶπεν ὁ Σπύρος.

— Δὲν τὸ νοιώθετε; Ἐυνῆ πρωτὴ, ἀποκρίνεται ἡ Μαρία.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κοκορέου.

— Μαρία, νὰ βάλῃς πολλὰ κρομμύδια εἰς τὸ φαγητόν, ἐπειδὴ μ' ἀρέσουν, εἶπεν ὁ κ. Γεώργιος πρὸς τὴν σύζυγόν του μίαν πρωίαν.

— Ἐσένα σ' ἀρέσουν, μπαμπά, μετὰ τῆς μαμάς δὲν τῆς ἀρέσουν, εἶπεν ἡ πενταετής Ἀννούλα των.

Σκέπτεται νὰ ἦτο μέγας καὶ νὰ ἦτο στρατηγὸς καὶ νὰ ὀδηγῇ εἰς τὴν μάχην πολλὰς χιλιάδας Ἑλλήνων καὶ νὰ νικήσῃ καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ νικητῆς εἰς τὰς Ἀθήνας μετὰ τὸν στρατὸν του ἐνῶ θὰ παιανίζου ἐμπρὸς αἱ μουσικαὶ καὶ θὰ κυματίζου αἱ ἑλληνικαὶ σημαῖαι καὶ θὰ ραίνου μετὰ ἀνθῆ τοῦ στρατιώτου ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ θὰ φωνάζου χιλιάδες στόματα: Ζήτω ἡ Ἑλλάς! Καὶ τότε ποῦ θὰ ἐπιστρέφῃ αὐτὸς μὲν νὰ εἶνε ἴσως κατὰ ὀλιγώτερος; κατὰ ἓνα πόδι ἢ κατὰ ἓνα χέρι, ἀλλ' ἡ Ἑλλάς νὰ εἶνε πολὺ περισσότερα, πολὺ μεγαλειότερα ἀπ' ὅ,τι ἦταν ὅταν ἀνεχώρησεν.

Αὐτὰ σκέπτεται ὁ Ἰφικράτης ὁ ὁποῖος μανθάνει τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ μετὰ τὴν καρδίαν.

ΑἰΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

- Καὶ ποῦ τὸ εἰσεῖς ὅτι δὲν τῆς ἀρέσουν;
— Γιατὶ ὅταν τὸ καθαρίζῃ, κλαίει!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλερήμου Ἰου.

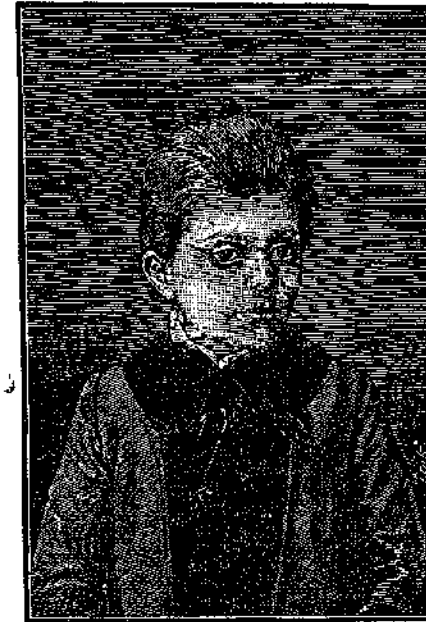
✽

Καὶ ἄλλους δύο ψευδολόγους ἤκουσα προχθές· ἐφιλονίκου, τίνος ἡ πατρίς ἔχει περισσότερας καλλονάς.

— Νὰ ἴδῃς ἢ τὴν πατρίδα μου εἶνε μία λίμνη ποῦ ἔχει τόσα φάρια ὅσο καὶ νερό, ἔλεγεν ὁ εἰς.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος· ἢ τῆς δικῆς μου πατρίδας εἶνε μία λίμνη ποῦ δὲν ἔχει καθόλου νερό, μόνον ψάρια ἔχει!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κορυθαλοῦ.

ΜΙΚΡΑ ΣΕΙΣΟΥΡΗΦΟΡΑ
Βραβεύεται κατὰ τὴν ἑξῆς διαγωνισμὸν τῆς «Διαπάλας»

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

97. Έλληνοσύμφωνον. 'α—'η—'ε''α''α'—'α'—'η'—'ε'—'ο'—'η'—'οι'—'ε''ω'—'οι'—'α'—'ου'—'ε'—'ι'—'δ'—'έ'—'ο'—'—'ου'—'ο'—'ου'—'ω'—'α'—'ε'—'ε'—'α'—'ε'—'α'—'οι'—'οι'—'—'ε'—'ου'—'ε'—'α'—'ε'—'α'—'α'—'ο'—'η'—'οι'—'—'α'—'α'—'ε'—'α'—'α'—'ο'—'η'—'οι'.

Έστάνη υπό της Έλεφρας 'Ακάτου.

98. Συλλαβογράφοσ. Τό πρώτον μου είνε γράμμα, τό δεύτερον μου γράμμα, τό σύνολόν μου μία ἀπό τās πέντε ἀδελφάς.

Έστάνη υπό 'Αρίσττας 'Αργύτης.

98. Συλλαβογράφοσ.

Είς βασιλέωσ όνομα άν θέσχησ και τά βα, Βασίλισσα της Αύστωσ αποτελέται μία.

Έστάνη υπό τού Νέου 'Ισραηλίου και τού Πολυτέρουσ.

90. Συλλαβογράφοσ.

Γράμμα έστί τό πρώτον μου, γράμμα τό δεύτερον μου, Νήσοσ το τρίτον μου έστί, πτηνόν τό σύνολόν μου.

Έστάνη υπό Η. Γ. Ζέλλη.

91. Συλλαβογράφοσ.

Γράμμα είνε τό πρώτον μου, γράμμα τό δεύτερον μου, Κατάφασισ τό τρίτον μου, πόλισ τό σύνολόν μου.

Έστάνη υπό τού 'Απόλλωωσ του Μουσικήτου.

92. Δεξίγριφοσ.

Όταν έχω τό κεφάλι 'Στάσ άπτάσ πλησίον κείμαι' Κι' άν αυτό μου λείψη πάλι Τό αυτό, φίλε, θά είμαι

Έστάνη υπό της 'Ελευνιάδωσ Παρθένου.

93. Δεξίγριφοσ.

'Ημην βασιλεύσ άνδρεϊοσ άν με άποκεφαλίσχη, 'Ανδρείοτεροσ θά γείνω' Σκέψου τόρα νά με λύσχη.

Έστάνη υπό τού Φιλερχέου 'Ιου.

94. Δεξίγριφοσ. Ποία νήσοσ φωτόνεσ άμα προσλάβη έν σ είσ την άρχήν;

Έστάνη υπό της Μαρίας Παπαλουδάσ.

95. Μεταγραμματισμόσ. Με τελικόν Σ είμαι νήσοσ παροϊμιώδησ, με τελικόν Ν εύωδιάω.

Έστάνη υπό Κ. Ι. Καραμάνησ.

96. Αίνιγμα.

'Όταν βλέπησ δέν με βλέπεισ και με βλέπεισ, άν δέν βλέπησ. 'Όταν παύσησ δέ νά βλέπησ Τότε, φίλε μου, με βλέπεισ.

Έστάνη υπό 'Ανώνυμου.

97. Αίνιγμα. Κέρατα έχει, βώδε δέν είνε σαμάρι φορεϊ, όνοσ δέν είνε γράμματα γράφει, γραμματικόσ δέν είνε. —Τι είνε;

Έστάνη υπό Γ. Κ. Μπλαζρινού.

98. Παίγνιον. Πώς δύνάται εις με μαύρο μελάν και σέ άσπρο χαρτί νά γράψη κόκκινα γράμματα;

Έστάνη υπό της Αριστοτέλωσ Αθήνασ.

99. Παίγνιον. Διά τών γραμμάτων τών λέξων: Τόση άλις; όδσ σχηματίσων όνομα άρχαίου φιλοσόφου.

Έστάνη υπό Ι. Σπρίνη.

100. Παίγνιον. Πώς δυνάμεθα νά μοιρασώμεν πέντε αυγά εις πέντε άνθρώπουσ ούτως ώστε νά μείνη και έν εις τό κίαπο;

Έστάνη υπό τού Σωματικητου.

101. Ερώτησισ. Κατά τι όμοιάζει ό όνοσ μετά της άηδόνωσ;

Έστάνη υπό Γ. Γρ. Σακελλαρίου.

102. Ερώτησισ. Ποία είνε ή πεντασύλλαβοσ λέξισ της όποίασ έκάστη συλλαβή έχει και έν λ;

Έστάνη υπό τών Χαρίτων του Θεου.

103. Λαγοπαίγνιον. Ποϊων ζώων έχομεν πρόσ τās άριστερά, όλαν είμεθα έστραμμένοι πρόσ ανατολάσ;

Έστάνη υπό Κ. Ι. Καραμάνησ.

104. Λαγοπαίγνιον. Ποία μήλα δέν εύρίσκονταί έπάνω;

Έστάνη υπό της Ζερφίουσ Αθήνασ.

105. Λαγοπαίγνιον. Διατι οι φυλάργουοι συνειθίζου νά έμβαίνου εις τās αδελφώδωσ όδουσ;

Έστάνη υπό τού Σπυρίδου.

106. Απροσδόκητον. Πότε τρώγομεν τά μικρά κάστανα και τά μικρά βερύοικια;

Έστάνη υπό τού 'Αρρονίου.

107. Κρυπτόγραφοσ. Μίαν ήμέραν ή μάμμη έλεγε πρόσ τόν λαίμαργον έγγονόν της:

Πώς έκάλειτο ό έγγονοσ και τί έλεγεν αυτώ ή μάμμη;

Έστάνη υπό τού Μουσουργου.

Διά τούσ μανθάνοντασ την γαλλικήν.

108. Charade

Mon premier, mon second, sont notes de musique. Mon entier, s'il est fait par un homme d'esprit, Intéresse, qu'il soit ou tragique ou comique; Et, suivant le sujet, on pleure ou bien on rit.

ΛΥΣΕΙΣ

- 67. Τίποτε δέν άποκτάται χωρίσ κόπον διά νά θερίσχη τις πρέπει νά σπείρη, και διά νά αϊθαυθή εύχαριστήσιν πρέπει νά κοπίαση. — 68. Τό νά ταυνώμεθα έμπροσθεν τών άλλων άπλόνοντεσ τάσ χείρασ και έκταίνοντεσ τό σώμα είνε πολύ άποπον. — 69. Λακωνία, 'Αχαρνανία, κ.τ.λ. — 70. Τολύπη. — 71. 'Α-ξί-ν-η. — 72. 'Όνοσ-Φόνοσ. — 73. Φώσ-ώσ. — 74. Δάκρυον. — 75. 'Αργοσ, άργόσ. — 76. 'Εαρ-ΐέα. — 77. Οι όφθαλμοί. — 78. 'Η περισοπιμένη. — 79. 'Η γλώσσα. — 80. Τό κηρίον. — 81. Αί Κυθώνια. — 82. 'Η λέξισ Τομή. — 83. 'Ο Πέτροσ ('πέ-τρωσ) — 84. 'Εάν τās πλύνωμεν συνεχώσ. — 85. Μίσει τό ταχύ λαλείν. — 86. Serpent (Serf-paun).

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

'Ακτοτεριδου Εύρωμία Ι. — 'Ανδρσ τών Αιγώνων ΙΙ. — 'Ανώτεροσ Αύτησ 8. — 'Απτεροσ Νεμη 7. — Γαιοσίτησ 'Απόλλω 6. — Γίρο Μαρδον- τώσ Ι2. — Αροσθόλοσ Αθήνα Ι5. — 'Ελαφρσ 'Ανακασ 8. — 'Ελαφρόν 'Ρόδον 2. — 'Ιουλιόσ Καλαρ 12. — Κεγάδη 'Ιωάννα Ι0. — Καραμάνησ Κ. Ι. 7. — Κάρλοσ ΙΠ' ό Σουηδόσ Ι3. — Κασσιάνησ Ν. Α. Ι3. — Κατοκόνη Μαρία Η. 7. — Κατοφρέαυλοσ Δ. Α. 2. — Κινώσ Φω-Χύ 8. — Κικχη Ι9. — Κομώ 'Αγγλική Γ. Ι5. — Κροκόπιλοσ 'Ηώσ 5. — Κυκκαϊκόσ 'Ασθη Ι0. — Λαχί Περικτή Ι3. — Μαρθωνιάδοσ 6. — Μαί Μάρμαν 6. — Μάτωσ 'Ελένη Κ. 2. — Μαυροβούνιο Ι. — Μίγασ 'Αετόσ 7. — Μίγασ Βατολιών Βοναπάρτησ Ι2. — Μεντή. 'Αλιέ Γ. 7. — Μικέλοσ Κανασ 6. — Μικρά Δούκισα Ι3. — Μικρά Χρυσάλλη 8. — Μπέτρουσ Φεργιόλοσ 8. — Μπόλοσ 'Αλέ. Π. Α. — Νίωσ 'Ηρωϊδήσ 22. — Νεσορίτησ 2. — Οκτα- βία Ι. — Πακί 'Αναστασιου Σινασ Κ. 9. — Παπαδάκη Τικαχή 'Αντ. 2. — Πασιτών 7. — Πρωτεροσ Μόδοσ 5. — Σακελλαϊόσ 'Ιωάν. Γρ. Ι7. — Σακαλίδωσ Εδμήτ. Β. 5. — Σαμοήλη 'Αγγλική 8. — Σαργιάνη Στρατήσ Δ. 3. — Σέλοσ Γ. και Σ. 5. — Σέλοσ Γ. και Σ. 5. — Σέλοσ Β. Παναγ. 8. — Σιλοκινίδησ 'Ιωάν. Στ. Ι0. — Σουηδόσ Κων. Β. 4. — Στεργου Στέφ. 9. 5. — Σπρίνησ Γ. Ι2. — Τρασανίτησ 3. — Τίτοσ του Πλά- γουσ 3. — Τηρόφορον Δακώσ 6. — Φαλλεώτεροσ 'Ελλάσ Ι3. — Χατζιδάκη Μαρία Ι. 8. — Χατζιδημητρίου Κ. Η. Ι3. — Χριστινή ή Σουηδή 6. — Χριστοδούλου Β. 9. — [Τα όνόματα τών αυτών έν αι λύσεισ Ελήθησαν μετά την 8 'Ιουλιου δσ δημοσιεύσαν εις τό προσηγι τάξωσ].